

Kenningstundin.

Eins og kunnugt er, þykir innviðing stórskipa í Eyraakallaköfnu bæði
erfid og höttulög, og eltri höf öðrum, en seflskipum, er þó eigi megi vera
stærri en 3-4 hundruð smálestir. Þau voru þó eigi svo stór, skipin, sem
sigldu þangað, nú fyrir 40-50 árum, en samt sem áður undan þau á bída
býjar, jafnvel allt að þessum viknum, utan skerjagardisins, en þess að
viðsit vori til þess, að sigla þeim inn á höfnina, en þó hamladi brinnid,
sem hvergi annarskadar við strander landsins, er meira og ógilegra en
þar, sé annars um hafin á ræða. ^{Sá} er þó einnig á marta á
þessum, að meira verda bæði að seta sjávarföllum og hagskæðri vind-
stöðum: Skipskennast hvortu ein né út nema í höfled og eigi skipid
að sigla inn á höfnina, verður vindur að standa af vestflogu hafi, en
standa af landi, ef út á að sigla (nordan átt).

Tú stóð oft svo á, að þá er skip var komid norri landi og vildi sigla
inn, að sjór var láðlaundur að mestu, en nordan átt var í, vand það
því oft og einn átt að bída þess, að vindur snérist til suðvesturs og
það vand oftast svo í sólfarsvindi að útroum gerdi um midjan
dögum og kom þá leidi fyrir skipid inn á höfnina; en þó gat stundum
svo verið vid, að lágjávad var nðan útrouan stóð yfir, en var það
eltri lengur en um eina ryktarstund eða þöplega það.

Til þess að ráða bót á þessum vandköddum, var ein batur feng-
inn til þess að draga skipin inn og út og gerdi þá eltri svo mikid
til um vindsstöðuna, heldur það, hvort sjór var brinnlaus eða leidin
for vegna þess.

Fyrir þessum bæti rædi hafusoðumadurinn í fyrstu und að stóð
vélstjóra, sem varjulega var daustru madur, en bratt þótti batur
þessi of lítil, og var því þungum annar stórr, í gildings einotris,

eigi allstótt; hét það Oddur, og mun hafa verið 30-40 smíðesta-
 stíps að stórd. Vand mi á höfu stíps þessa all dómur, a. m. k.
 yfirmenn allir, svo sem stípsstjóri, stípmáður og vélstjóri. Hinu
 síðastnefndi hét Fæltmose, maður um þrjúaldur, allra
 mesta sáberýsis-kind, einfaldur notlendir og frígjarn, eða einn
 og margir Danir fá orð fyrir að vera. Vítanlega stummi Fæltmose
 elski eitt einasta orð í íslenskum til að byrja með, en hann var
 vélstjóri í einbátunum Oddi um mörg ár og var þó, þó þó, fram-
 sötti farinn að stíllu einstök íslensk orð, þótt fornum orði hann
 ni á þau, en eftir þó sem álið fælti hann niðla löngum til þess að
 lora íslenskum og for þó að reyna að verða sér íti um góðan
 hannara. Þótt fjöldi Eyrbakkings þóttust hanna dómur - þó and-
 lora er ill dómur - þá vudu þeir elski margir, sem vildu taka að
 sér, að hann Fæltmose íslenskum, sögðu sem var, að þótt þeir geti
 fleytt sér í dómurum, kynnu þeir elski sítt eigið niðurníal svo, sítt
 niðfróðlega, að þeir þreyftu sér til þess, að taka að sér þótt líka þungu-
 niðatökum, sem hér vdu um að ræða, hvad þá aðra og vandastanari;
 aðrir báru fyrir sig tína leysi og einu aðri beinlínis þótt, að þeir
 vudu þótt elski.

En Fæltmose hafði hugað sér og jafnvel ákveðið, að hann stýldi
 lora íslenskum, hvad sem kaupadi. Hinu vdu svo undanfögn og þótt
 geti hugað, að hann hefði eitthvert verulegt gagn af þótt síðer meir, og
 hann lora hann vel; að vísu hafði hann þeytt, að hinu vdu alls elski
 neitt laus að leika sér við; hinu vdu meir að segja nið þungu og eigi,
 en þetta dío elskent ír áhuga hann; hann sötti þótt þóttara í, og faldi
 sjálfum sér þóttum, að hann vdu að hafa nið afan og þóttum, og þóttum,

ad þeir nautu þó ekki. Hann gefði þér milli manna of bád þá of seerdi; um, ad reyna, þótt ekki vdi nanna nokkurir lívará mánuði, ad vita hvar þeir komu eft laug með sig í þessu. Ekki stýldi standa á hönum sjálfum, þó hann hefði breimandi á hoga fyrir lórdómnum, vdi sömlega greindur, nannu of stélingu góður; þetta vdi nannast erfidara fyrir sig en öll velfröðin, sem hann hefði þólt í gegnum of felid þróf í mnd addánu. Ísteinghan vdi allra mála andardrúg o.s.fro. En hann féls reygar Kennara, hvar sem hann leitadi.

Rósa þenn Felctmore til mín of sárþouði mig mínu ad þenna sér ísteinghana. Eg var ekki betri en adri of þverreitadi; þar fyrir mig híd sama of þeir, ad ég kynni ekki ísteinghana svo vell, sem mnd þyrfti, þó ég hefði aldrei á skóla gengid; auk þessa hafði eg ^{adna} fuma - fréka kennglu á hendu: Þannastólum of oöfkenngluna. En ég sagdi hönum, ad ég stýldi róga hönum agáfar Kennara, sþkennglóttau hioðru vellung, Þudmund Ögmundsson, sem þá var, einu of staryandi við Refolius verglun.

Þudmundur Ögmundsson var allra mosti óringi, góður drengur of vel ad sér of tók hann máli mínu híd boþa of sagdiðt ekki stýldi verda lengi nu þad ad kenna Felctmore ísteinghana. Hann lét þess getid við mig, svoa í frimadi, ad Felctmore mundi verda þyrti til ad sojja sér upp en hann hönum of hatta við allt vánið eftir stannna stund. Hitt vildi Þudmundur eldeest nu sojja, hovesu laug kennglunni yndi þouid þá en Felctmore þekkiðt hafa loðt svo mikid, ad ni vdi nof þouid of ónath vdi fyrir sig ad hatta vániinu.

Þá var stund of stadir í skodum, þá en Felctmore stýldi matu í kennglustund hjá Þudmundi Ögmundssyni, of vardi of tilþess ad leida hest þenna

sannan í fyrstu og kynna þennanann fyrir lórlingnum og þá hvort
fyrir óðnum og aldri hefði og séd mér ánoju- og eftirvörðingur-
sviðs stína í andlit; nokkur maður, hvort þú sést, en í and-
liti og augum Feldtmose, þá er hann sá hvern áturvaða og öldurmannlega
kannan sinn tilvarandi, þótt mér vori og alls elsti með sérlega alvar-
legur í svipinu, til að byrja með, en það brættist úr bráðlega.

Endmundur Ögmundsson barð okkur Feldtmose seti við bordið og lét hann
sérja gagnvart sér, en mig í höfuð hönd og mí setti hann allt í einu upp
þann alvöru sviðs að Feldtmose hvítki við, en Endmundur lét hann sérja
rólegan, því hafi mér engin hætta á ferdum. Síðan sneri Endmundur sér að
mér og spurdi mig, hvort ég ætlaði að vera viðstaddur meðan fyrsti kunglu-
stundin lidi hjá, og svaraði já við því. Síðan spurdi hann Feldtmose
hvort hann væri því samþykktur, og sagði hann svo vers; eitthvað óþyð-
ist samt Feldtmose við þessa spurningar og virtist mér hann eigi fálka
henni betur en svo þótt Endmundur hefði spurð hann um það hvort hann
vori því samþykktur, að ég væri viðstaddur, meðan „aftan á fori fram“!

Endmundur Ögmundsson varð þess var, að Feldtmose óþyðist, gekk til
hans, lagði höfuð hönd sína á vinstri öxl hans og sagði:

„Rólegur, Karl minn! Þetta er elsti svo ógættur sem þú ert eftirvill haldid;
við byrjum úr bráðnum og þetta hlýtur að ganga fljótt og vel, því ég hefði
þyngd mér að byrja í því allra andvöldasta, að eins eins orði eða svo,
másto stuttásetningu eða málsgreim, sem hvert barnid stíkur, og þér
erid úr elkest barn; að vissu gerir ég ráð fyrir, að þér kunnid stíki miltid
í snálinu - eða en elsti svo -“

„Já, vissi ég elsti; þú er þótt að byrja í því andvöldasta, því í raun og
veru er í teufan alls elsti þung, ef maður byrjar í því allra
„Ja, en Del Fontain í þy, men it e det besoer ligste!“

10; det er rigtig nok men med tilladelse...

einfaldasta - er elski sath? (Jú, það er lítilla Coft, þó ad...) Já, geymid þér nú yðar vighu þangad til síðar, við högnu sjálf sath full not af henni síðar; lofid mér ad einu ad kafa orðid, Felldmose minn! Eitt ord, til ad byrja með, - andvelt ord, - af skaplova létth - elski sath? (Jú, of, of) - Nú, nú, lofid mér ad tala; e, of þar gleymdi of ordinu! Ráttu sjá! Andvelt - , létth ord, ja, þanna kom það!

Nú etla of ad byrja á þó, ad bidja yður, Felldmose minn, ad bera fram eitt ord, af skaplova létth; það er varla elski notkun orð til í ístunglu eins létth - of tókid ni vel eftir! - Ja, það er annars rétt - , það er einu stafur í þó, sem Danir eiga erfitt með ad bera fram, svo rétt sé, ad við tölendingar getum verið án orðis með, það er stafurinn R (er); hvernig berid þér hann fram? (Felldmose létth elski í of þó). Það var erid; geymid þér ad bera það fram! Sojid þér er!"

"E- 2-9, 2-9!"

"Nú, þetta er band vitlaust! Geymid þér affur! er! Sojid þér er!"

"Já - 2-9!"

Vitlaust! Sjó baudi vitlaust! Lofid mér ad of tunguna í yður! Er hún elski í lagi? Eg meina, er notkun rífa rífa í hann ad gef of henni?

Felldmose réttir út í sér tunguna. Götum dæm stöðar hann of vegi: "Allt í lagi, í stakast lagi! Eg sojid ni er!"

"E-9-9!"

"Hvad er þetta niður! Eg sathi elski egg, heldur er; en lafins ofkun of! Geymid þér með tunguna snögguait affur; of of ad ofna yður hvernig þér eigid ad bera þat tungunni, þó þér sojid er. Þó! þér eigid ad láta tungubroddinn, ad tungubroddinn nema

Fá ein vord. l.étt og stúljanu. — Þér eigid að skýða þau á donstun

"Ja, þú þor ég þau nokk fíndu ud of det. Þú forstaa' þu en Del."

Þinnu id! Haldid þér, að þér þurfið að leita einhverra ráða með það
og megid skýða þau á hveru vegum yður sýnið? Nei, vinur minn; svo
andvold og óþrokin er íotunskun okkar, að það er ekki hoga að skýða
þau á hveru á einu veg. — En gjáid mi þú! Setningin er svo:

"Hann atlar að fara á flugan klósigann með kvöldinu."

"Hva' er þá? — Reise! — Hvar þu? — á Aftan?!"

Nei, á reise ekki noyustadstun. — Eysaði: Hann atlar að fara á flugan
klósigann með kvöldinu. Hættu stúlið þér þú; ekki satt? "

"Nei, máste ekki fraldstundig riktig. — Men nu stál þu hvað þú
undarvisingun ... og ... "

"Nei, nei, leiddun id. þú ... "

"Nei! — Nu er al meira! — Tala og — Farvell! — Farvell, minn Herr!"
Kannot þú: var leidd."